

Επιγραφαὶ Θράκης

5

55. Μνημεῖον

Αποστάσιμα ἐκ τῆς Θρακικῆς
Επετηρίδας 28 1897.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ

ΤΗΣ ΔΥΜΟΝΤΕΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΤΩΝ ΘΡΑΚΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

ΚΑΙ

ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ βιβλίον *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace*, ὅπερ ὑπομακαρίτης Albert Dumont ἐξέδωκεν ἐν Παρίσι εἰς τὴν 1877-φ, περιλαμβάνει, καθὰ γνωστόν, ὅ,τι ἐκ παλαιοῦ μέχρι τοῦ ἔτους ἐκείνου περὶ τῶν σωζομένων ἐν Θράκῃ γλυπτῶν ἀρχαίων μνημείων ἐγινώσκομεν καὶ λιθίνων ἐπιγραφῶν. Γνωστόν ὡσαύτως, ὅτι τὸ βιβλίον ἐκεῖνο πρόξενον ἐγένετο, ὅπως οὐκ ὀλίγοι ἀρχαιολόγοι ζητήσωσιν ἐν τῇ Θράκῃ συστηματικῶς ἐπιγραφὰς καὶ ἄλλα τινὰ παλαιὰ μνημεῖα ἀνεπίγραφα, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ συνελέγησαν οὕτως οὐκ ὀλίγα τοιαῦτα, μάλιστα δὲ ἐπιγραφαί, εἶχε καταστῆ ταχέως ἐπιθυμητὴ ἡ συγκέντρωσις αὐτῶν ἐν εἰδικῷ βιβλίῳ, πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἐρευνητῶν τῶν ἐν Θράκῃ ἀρχαιοτήτων. Τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, ἣτις ἄλλως ἦτο καὶ ἰδίᾳ τοῦ Dumont, ἐξεπλήρωσεν ὁ Th. Homolle, ὅστις ἔτει 1892-φ μᾶς ἔδωκε σφό-

δρα προσηυξημένον τὸ Δυμόντειον βιβλίον.¹⁾ Τοῦτο μὲ τὴν δευτέραν του ἔκδοσιν ἐγένετο πράγματι Corpus τῶν θρακικῶν ἀρχαιοτήτων. Τώρα λήγει τὸ 1896-ον ἔτος. Παρῆλθον οὕτως ἐν τῷ μεταξύ πέντε σχεδὸν ἔτη· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα διὰ πολλῶν ἀρχαιολόγων, ἰδίᾳ δὲ Βουλγάρων καὶ Γερμανῶν, τοσοῦτον πλῆθος ἀρχαίων ἐπιγραφῶν, ἀγνώστων πρότερον, συνελέγη καὶ σποράδην ἐξετυπώθη, ὥστε νὰ εἶναι καὶ πάλιν ἐπιθυμητὴ τρίτη τοῦ Δυμόντειου Corpus ἔκδοσις.

Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν εἶναι, ὅτι καὶ ἡ ἔκδοσις αὕτη θὰ γενῇ, χρήσιμον ἐνόμισα νὰ προσθέσω ἐνταῦθα καὶ τινὰ συμπληρώματα τῆς δευτέρας ἐκδόσεως καὶ μικράς τινας ἐπιγραφάς, ἃς εἶχον ἐγὼ λησμονήσει νὰ καταχωρίσω ἐν τῷ πρὸ δεκαετίας ἐκτυπωθέντι βιβλίῳ μου α' Ἀρχαιοτήτες καὶ ἐπιγραφαὶ Θράκης καὶ Μακεδονίας, συλλεγέσαι κατὰ τὸ ἔτος 1885» (Ἐν Κωνσταντινουπόλει 1886. Ἑλλην. Φιλολογ. Σύλλογος. Παράρτημα τοῦ ΙΖ' τόμου, σελ. 65—113).

Καὶ πρῶτον ἰδοὺ τινὰ σημειώματα προσθέτω εἰς τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου *Inscriptions et monuments figurés de la Thrace*. Ἐν τῇ 322-α σελίδι καταγράφεται ὑπ' ἀριθ. 1 ἐπιγραφή ἐκ Ταταρ-παζαρτζικίου, ἧς μόνον τὸ τέλος εἶναι εὐανάγνωστον. Ἐλησμονήθη ἐνταῦθα νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐξ ἀντιγραφῆς τοῦ Weickum ἐδημοσίευσε καὶ ὁ W. Christ ἔτει 1875-φ (*Weickum's Inschriftensammlung aus der Türkei* ἐν τῷ *Monatsbericht* τῆς ἐν Μονάχῳ Ἀκαδημίας, σελ. 88—90).

Τὸ ἀντίγραφον τοῦ Weickum, ἂν καὶ εἶναι ἐσφαλμένον,

1) *Mélanges d'archéologie et d'épigraphie* par Albert Dumont, réunis par Th. Homolle. Paris 1892, σελ. 307—581.

μᾶς φανερώνει ἐκ τῶν ἐφθαρμένων στίχων οὐκ ὀλίγα γράμματα.

Ἐν τῇ 362-α σελίδι προσθετέον ἀριθμὸν 62⁵⁰ καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. «Grabstelle bei Jarimbargas zwischen Constantinopel und Adrianopel beim Durchschnitte der Eisenbahn gefunden. Das Relief der Stelle stellt einem Reiter bei seinem Pferde stehend dar; darüber liest man die Inschrift.

ΕΡΜΑΦΙΛΟΣ ΘΡΑ

Ἑρμάφιλος Θρά-

=

ΣΩΝΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

σωνος οἰκονόμος

Der Stein befand sich am 12ten Mai 1874, wo ihn Herr Weickum copirte, noch in den Arbeiterbaraken.»

Καὶ πάλιν αὐτόθι προσθετέον ἀριθμὸν 62⁵¹ καὶ ταῦτα. «Ebenfalls befindet sich ein grosser glatter Stein bei der Skeleten von Menschen gefunden worden sein soll, mit dem Buchstaben Π ».

Θρα W. Christ ἐνθ. ἄνωτ. σ. 90. Περὶ δὲ τοῦ Jarimbargas καὶ τοῦ πλησίον αὐτοῦ σπηλαίου ὅρα τὸ βιβλιάριον τοῦ Dethier, Chemin de fer de Roumélie. Constantinople 1873, σελ. 10—14.

Σελ. 359, ἀριθ. 62⁷, ἐνθα ἐπιγραφὴ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην εἶδε καὶ ὁ Dethier, ὅστις ἀντὶ τοῦ ΚΕ (=Κύριε) λέγει ὅτι ἀνέγνω ΘΕ (=Θεστόκε), μετὰ δὲ τὸ Ἰωάννη εἶδε δύο ΘΚΕ εἰσέτι γράμματα, τὰ ΤΩ. Ὅρα Dethier ἐνθ. ἄνωτ. σ. 36—37.

Σελ. 365, ἀριθ. 62⁸². Ἐδῶ καταγράφεται μαρμαρινος γυναικεῖος κορμὸς ἐκ Βιζύης, ὃν ἐγὼ εὗρον ἐν τῷ μου-

σειῶ τῆς 'Ραιδεστοῦ. Τὸν κορμὸν τοῦτον εἶδεν ἐν Βιζύῃ ἔ-
τει 1829-φ ὁ G. Eneholm καὶ περιέγραψεν οὕτως. «J'ai
trouvé dans la muraille d'une maison grecque un
bloc de marbre, qui avait fait partie d'une statue de
Vesta. La draperie du torse était parfaite, mais il n'
avait ni tête, ni bras.» Ὁρα Notice sur les villes au-
delà du Balkan occupées par les troupes Russes pen-
dant la glorieuse campagne de 1829, par le colonel
d'état-major G. Eneholm. St-Petersbourg 1830, σελ.
95.

Ἐν τῇ σελίδι 366-γ προσθετέον ἀριθμὸν 62^{α5} Βιζύῃ
«On a trouvé près d'une fontaine la statue d'une
Naiade, assez bien conservée». G. Eneholm ἐνθ. ἀνωτ.
σελ. 96.

Σελ. 376. ἀριθ. 62^α. *Kerk-Kilisseh*. Τὸ ἐπιγράφων
τοῦτο μνημεῖον εἶδε καὶ περιέγραψεν πρῶτος ὁ Eneholm οὕ-
τως. «Dans la ville même j'ai trouvé au milieu des
boutiques une table de marbre avec l'inscription su-
ivante: Ἀπόλλωνι Ἀλσινῶ [sic] θεῷ προγόνῳ=A Apol-
lon, dieu du bocage, divin aieuil. Si l'on ajoute foi à
la tradition que dans le bois le plus proche de la ville
se trouvait autrefois un temple païen, demoli par la
suite pour en employer les pierres à d'autres constru-
ctions, il faut croire que ce temple était dédié à Apol-
lon et que le marbre en question en ornait le por-
tique». G. Eneholm ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 88.

Σελ. 388, ἀριθ 74d Τσοροῦ. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην
εἶδε καὶ ὁ Eneholm ἔτει 1829-φ, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀνάγνωσις
αὐτοῦ εἶναι κατὰ τι διάφορος τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Μελετίου,
παρατίθεται ἐδῶ αὐτήν, ὡς ὁ Eneholm τὴν ἀνέγνωσε· «J'ai

trouvé dans la cimetière arménien une dalle de marbre avec l'inscription suivante: Αὐτοκράτορα Καίσαρα Γάϊον Μέσσιον Κόϊντον | Δέκιον Τραϊάνον, εὐσεβῆ, εὐτυχῇ, σεβαστῶν | ἡ λαμπροτάτῃ δις νεωκόρων Περινθίων». Eneholm ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 138.

Σελ. 439. Προσθετέον ἐνταῦθα τὸν ἀριθμὸν 106^c καὶ ταῦτα· «La métropole (τῆς πόλεως Διδυμοτείχου) n'offre rien de curieux. . . . Je découvris, cependant, dans un petit enclos. . . . une image de saint Luc l'évangéliste, sculptée en haut-relief sur un bloc de marbre blanc, d'un travail remarquable. J'en fis l'acquisition en donnant quelques ducats au profit de l'église. Le sacristain me rendit également une tête assez bien conservée d'un lion antique en marbre, qu'il avait trouvée aux environs de la ville». Ἀνωνύμου Relation d'un voyage en Roumélie. Paris 1834, σελ. 43. Μοὶ εἶναι ἄγνωστον ποῦ εὐρίσκειται τώρα αἱ δύο αὗται ἀρχαιότητες.

Σελ. 438, προσθετέον ἀριθμὸν 105^d Αἶνος. Ἐν τῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου τῆς Σκαλωτῆς ὑπάρχει σταυρὸς ὀρειχάλκινος, ὃν εἶδε καὶ περιέγραψεν ὁ Βασίλειος Μυστακίδης (Νεολόγος 1882, ἀριθ. 3934). Λέγει, ὅτι ἔχει ἀμῆκος μύλις τρία ὄγδοα τοῦ πήχεως» καὶ ὅτι «ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ σταυροῦ φέρονται ἐγγεγλυμμένα τὰδε: Σταυροπήριον γενόμενον παρὰ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σταυροπόλεως καρυᾶς [γράφει κατ' ἐμὲ Καρίας] κυροῦ Λέοντος προ. . . αὐτοῦ [γράφει κατ' ἐμὲ προστάξει ἢ προτροπῇ τοῦ] τοῦ ἐν ἀγίοις π/ατ/ρ/ὸ/ς ἡμῶν Νικολάου ἐπὶ βασιλείας Μανουὴλ πορφυρογεννήτου καὶ αὐτοκράτορος Κομνηνοῦ καὶ Μιχαὴλ τοῦ ἀγιωτάτου π/ατ/ριάρχου

Μ-Ι-Ο-Χ-ΙΙ ΝΕ, Σ Χ Π Ε τ (κατ' ἐμὲ ἀνάγνω-
[θι μηνὶ ἰουλίῳ ἐν-

δοκίμ. ἐ, ,5χπ' ἔτους=1172)».

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τοῦ σταυροῦ ὑπάρχει ἐπιγραφή,
ἣν ὁ Μυστακίδης ἀνέγνωσεν οὕτως·

ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΓΕΝΤΗΚΕΑΥΤ
ΚΡΑΤΡΩΜΕΣΚΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ε
Ν
Ο
Μ
Ο
Μ
Ο
Ν
ΙΑ
Π
Α
Ρ
Α
Τ
Ο
Π
ΙΑ
Ν
Ι
Ε

Κατ' ἐμὲ ἀναγνώστειον τὴν πλευρὰν ταύτην οὕτω. «[Σταυ-
ροπήγιον] γενόμενον παρὰ τοῦ πανιε[ρωτάτου]. . ». Εἶτα
ἀντὶ τοῦ μεγάλου ἀναγνώστειον «Μανουὴλ τοῦ πορφυρ(ο)-
γεν(ν)ήτ(ου) καὶ [=καὶ] αὐτ(ο)κράτ(ορος) Ῥωμέων [= Ῥω-
μαίων] τοῦ Κο(μνηνοῦ)». Ἐπειδὴ δὲ ὁ σταυρὸς οὗτος ἔχει

σημασίαν ιστορικὴν, ἐπιθυμητὴ μᾶς εἶναι ἢ διὰ φωτοτυπίας αὐτοῦ τύπως.

· Αὐτόθι προσθετέον ἀριθμὸν 105^d. Ὁ πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρύσανθος ἐν τινι τόπῳ τοῦ 441-ου κώδικος τῆς ἐν τῷ Μετοχίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου βιβλιοθήκης, τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐσημείωσεν ἰδιοχείρως ταῦτα· « Ἐκ τῶν ἡμετέρων περιηγήσεων, 1716, μηνὶ μαρτίῳ. Ταῦτα εὑρηνται ἐν τῇ Αἰνῳ, ἐν μαρμαρῷ τετραγώνῳ, κειμένῳ ἐν τῷ τείχει τῆς ἐκκλησίας, ἐπονομαζομένης Χρυσοπηγῆς, ἔνδον τοῦ ἄστεος·

· Πηγὴν σε χρύσειον, κόρη τῆς ἀγνείας,
οἶδαμεν πάντες τὴν θεὸν τετοκυῖαν.

Ταῖς σαῖς φέρουσα τοῖνυν ὀλέαις Λόγον,
καθιλέωσαί μοι τὸ πᾶν ὅταν κρίνη.

Ὀυκοῦν ῥέχου καὶ τοῦτον, ὃν σὺ χάριν
πόθω νέων ἡγεῖρα, ὡς γυναικὶ

Εἶτα·

· Ὁ θεὸς οὗτος πάνσεπτος καὶ περικαλλὴς ναὸς τῆς πανάγνου καὶ θεομήτορος Χρυσοπηγῆς ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων παρ' ἐμοῦ Δημητρίου τοῦ Ξένου, τηνικαῦτα κρατοῦντος τῆς θεοσώστου πόλεως Αἰνίου τοῦ ὑψηλοτάτου ἡμῶν αὐθέντου σὺρ Παλαμίδεος Φραντζέσκου Γατελιούζου τοῦ Παλαιολόγου, ἐν ἔτει Γ'φθα', Ἰνδικτιῶνος α'. Κοστ: ὁ μαστ:». Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη ἐχαράχθη ἔτει 1422—1423, τῆς οἰκοδομῆς δὲ ἀρχιτέκτων ἦτο Κωνσταντῖνος ὁ μαστ(ορις). Ὁ δὲ τῆς Αἰνίου αὐθέντης Παλαμίδης, ὃν ἡ ἐπιγραφὴ ὀνομάζει, τὴν κυριότητα τῆς πόλεως ταύτης εἶχεν ἀπὸ τοῦ 1409-ου μέχρι τοῦ 1455-ου ἔτους. Ὁρα Ch. Hopf, Chroniques Gréco-romanes, σελ. 502. Τοῦ αὐτοῦ Griechenland, τόμ.

Β', σελ. 150. W. Heyd, Histoire du commerce du Levant au Moyen-âge, τόμ. Β', σ. 289 καὶ 320.

Καὶ ταῦτα μὲν ἔκρινα προσθήκης ἄξια ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῆς Δυμοντείου συλλογῆς τῶν Θρακικῶν ἐπιγραφῶν καὶ ἀρχαιοτήτων· ὅτε δὲ ἔτει 1885-φ εὕρισκόμεν ἐν 'Ραιδεστῷ, εἰς τῶν ἐκεῖ διδασκάλων ἔδωκέ μοι ἀντίγραφα ὁκτὼ ἐπιγραφῶν, ἅτινα ἐγὼ δὲν ἐξέδωκα μέχρι σήμερον καὶ διότι ἐνόμιζον, ὅτι ἦσαν γνωστά, καὶ διότι περὶ μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν ὁ ἀντιγραφεὺς ἠμέλησε νὰ σημειώσῃ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας· ἔδωκέ μοι μόνον ἀπλῶς τὸ ἀντίγραφον, εἰπὼν μοι, ὅτι πᾶσαι αὗται αἱ ἐπιγραφαὶ μετεκομίσθησαν ἐξ 'Ηρακλείας εἰς Τσόρλου. Ἡ πρώτη τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ὑπάρχει ἐν τῷ *Mélanges d'archéologie et d'épigraphie* τοῦ Dumont, ἐν τῇ 389-ῃ σελίδι, π' ἀριθμὸν 74^h, μὲ μόνην τὴν ῥαφισμὸν ὅτι ἀντὶ τοῦ κατὰ αὐτὸν ἔχει τὸ νέον ἀντίγραφον κατὰ αὐτὸν. Ἡ δευτέρα ἐπιγραφή ἔχει οὕτως·

Μ(άρκος) Αὐρήλιος ΜΑΥΡΗΛΙΟΣΟΚΑΙ
[ὁ καὶ

'Αχιλλᾶς ἡγόρα-
σα τὸ λατόμιν αἰ-
[αυ-

τῷ [=ἐαυτῷ] καὶ

[ἐπὶ τῷ ἐσω-
τικὸν μηδένα βλη-
θῆναι, ἐπεὶ ὁ τολ-
μήσας δώσει προσ-
τείμου τῇ πόλει

[δηνάρια τ'·

ΑΧΙΛΛΑΣΗΓΟΡΑ

ΣΑΤΟΛΑΤΟΜΙΝΑΙΑΥ

ΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΩ ΕΣΩ

ΤΙΚΟΝ ΜΗΔΕΝΑ ΒΛΗ

ΘΗΝΑΙ ΕΠΕΙΟ ΤΟΛ

ΜΗΣΑΣ ΔΩΣΕΙ ΠΡΟΣ

ΕΙΜΟΥ ΤΗ ΠΟΛΕΙ * Τ

Ἄγνοω, ἂν ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη καλῶς ἀντεγράφῃ· ἀλλὰ τὸ αἰαντῶ ἀντὶ τοῦ εαυτῶ εἶναι εὐδιάκριτον· τὸ Τ τῆς λέξεως **προστίμου** (=προστίμου) εἶναι ἐσχηματισμένον μὲ παρέκτασιν τοῦ ἄνω σκέλους τοῦ Ε· ὡσαύτως τὸ Η τοῦ κατόπιν ἄρθρου τῇ εἶναι συγκεκολλημένον μὲ τὸ κατόπιν Π. Ἡ λέξις **Λατόμιν** δὲν εἶναι πρωτοφανῆς ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τῆς Ἡρακλείας. Ὅρα Dumont ἀριθ. 72, 74², 74⁴, 74⁷. Πρωτοφανῆς ὅμως εἶναι ἡ λέξις **ἰσωτικόν**, ἥτις ἐδῶ σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ **ἔνδον**.

Ἡ τρίτη ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως.

ΜΕΡΙΟΣΙΟΥΛΙΟΣΙΟΥΛΔΟΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙΝΘΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Μ. Ἐριος Ἰούλιος Ἰουλαὸς
στρατηγὸς ἀστικῆς περὶ
Πέρινθον εὐχαριστήριον.

Τὸ ΜΕΡΙΟΣ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀναγνωστέον ἴσως **Μ(άρκος) Ἐριος**.

Ἡ τετάρτη ἐπιγραφὴ ἔχει οὕτως.

ΑΥΡΓΕΝΟΥΙΚΙΑΕΠΟΙΗΣΕΛΑΤΟΜΙΝ

ΤΩ ΑΥΡΑΛΕΞΑΝΔΡΩ ΤΩ ΥΙΩ ΑΥΤΗΣ

ΤΑΙΣ ΙΔΙΑΙΣ ΧΕΡΣΙ

Αὐρ(ηλία) Γενουικία ἐποίησε λατόμιν
τῷ Αὐρ(ηλίῳ) Ἀλεξάνδρῳ τῷ υἱῷ αὐτῆς
ταῖς ἰδίαις χερσί.

Ἡ πέμπτη ἐπιγραφὴ οὕτως
ΗΒΟΥΛΗΚΑΙΟΔΗΜΟΣΕΤΙΜΗΣΕ
ΠΟΠΛΙΟΝΑΡΠΟΚΡΑΤΙΟΝΑ
ΤΟΝΤΟΤΕΙΧΟΣΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΝΤΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΣΟΙΠΡΑΓΜΑΤΕΥΟΜΕΝΟ
ΕΝΠΕΡΙΝΟΛΤΟΝΑΝΔΡΙΑΝΤΑ
ΑΝΕΣΤΗΣΑΝΤΙΜΗΣΧΑΡΙΝ

Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος ἐτίμησε
 Πόπλιον Ἀρποκρατίωνα
 τὸν τὸ τεῖχος κατὰσκευάσαντα.
 Ἀλεξάνδρῃσι τοῖς πραγματευόμενοι
 ἐν Περίνθῃ τὸν ἀνεστάντα
 ἀνέστησαν τιμὴν χάριν.

Ἡ ἕκτη ἐπιγραφὴ οὕτως. (1)

ΔΗΕΚΕΝΗΘΗΟΠΥΡΓΟΣΤΟΥΤΟΣ
ΕΠΗΒΑΣΗΛΗΟΝΚΑΙΚΩΝΣΤΑΝΤ
ΤΟΝΦΗΛΟΧΡΗΣΤΟΝΔΕΣΠΟΤΟΝ

+ + +

(1) Πρβλ. σελ. 293-4 τοῦ ἀνὰ χειρὸς Τόμου. Ἐνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως ἡμῶν ὁ κ. Κουρουνιώτης δὲν ἤδυνήθη νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν διατριβὴν τοῦ κ. Κεραμέως. Σ. Α. Σ.

Ἄνεκεθήθη [=ἀνεκαινίσθη] ὁ πύργος τοῦτος
 ἐπὶ [=ἐπὶ] Βασηλήου [=Βασιλείου] καὶ Κωνσταν-
 [τίνου]
 τον [=τῶν] φιλοχρήστον [νφιλοχρήστων=] δεσποτον
 [=τῶν].

Ἦ ἐβδόμη οὕτως·

ΑΓΑΘΗ...ΗΙ

Ἀγαθῇ [Τύχ]ηι.

ΟΡΟΣ ΑΓΡΟΥ

Ὅρος ἀγροῦ

ΓΗΚΙΡΙΣΟΥΑΗΣ

Ἦ τελευταία οὕτως.

ΕΝΘΑΔΕΛΥΠΟΝ

Ενθάδε λυπὸν [=λοι-

ΕΚΟΙΜΗΘΕΙ ΤΩΝ

ἐκοιμήθει [τῶν]

ΓΛΥΚΟΙΝΚΑΡΓΟΝ

[=τὸν]

ΥΠΗΟΝΗΔΟΥΛΙ

γλυκοῖν [=κύν] καὶ

[ἀργὸν]

ΤΟΥΘΥΚΑΛΗΣΥΜ

ὑπνον ἢ δοῦλι[=η]

ΒΕΙΩΣΓΕΓΩΝΩΣΑ

τοῦ θ(εο)ῦ Καλή, συμ-

βειως[=βιος] γεγω-

ΑΔΡΙΑΝΟΥΒΑΣΙ

[νῶσα [=γεγονυῖα]

ΛΗΚΟΝΠΡΟΤΟΣ

Ἀδριανοῦ βασι-

λη[=ι]κοῦ προτοσ

ΣΠΑΘΑΡΙΩΜΗΝΙ

[=πρωτο]-

σπαθαρίω[=ου], μὴνι

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ἰανουαρίου [=ω].

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οὕτως ἔχουσι τὰ δοθέντα μοι ἀντίγραφα· πρὸς ἀσφαλεστέραν δὲ ἡμῶν ἐκτίμησιν τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἐλπίζομεν, ὅτι εἰς τῶν ἐν τῇ πολίχνῃ Τσόβλου λογίων ὁμογενῶν θὰ παρακινήθῃ νὰ ζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὰ πρωτότυπα καὶ δώσῃ ἡμῖν ὄχι μόνον ἀκριθέστατον καὶ πανομοιότυπον αὐτῶν ἀντίγραφον, ἀλλὰ καὶ πληροφορίας περὶ τοῦ μήκους καὶ πλάτους τῶν ἐπιγραφῶν καὶ περὶ τῶν τόπων, ἐν οἷς εὐρίσκονται σήμερον.

Ἐν Περτροπόλει, τῇ 24 ὁκτωβρίου 1896.

Α. Παπαδόπουλος Κεραμεύς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

